

26 лютого

Володимир Самійленко

Є в році день один — його святкуєм ми,
Зібравшись в братерські кола,
Щоб промінь ще додати у лютий час пільми
Поетові до ореола.
І скрізь, де ще живуть України сини,
Незраднії народу діти,
Те свято справити зіходяться вони,
Щоб разом плакати й радіти.
І смуток свій несуть за скривджених людей,
І віру в кращий час приносять,
І з стогоном тяжким з намучених грудей
У бога правих правди просять.
І пісня голосна, як наш народ смутна,
Гуде в мелодії чудовній:
У тонах жалібних розказує вона
Про наші болі невимовні.
А там промова знов у пишній похвалі
Тараса гучно прославляє;
І чується тоді, що знов він на землі
І тихим словом промовляє:
"Мені однаково, що бучно так мені
Ви спомин правите щороку;
Мені однаково, що в честь мою пісні
Складаєте в хвалу високу;
Однаковісінько було б мені й тоді,
Якби були мене й забули,—
Але я радий тим, що й у такій біді
Ви ще душею не послули.
Я радий тим, що в вас любов пережила
Часи страшної безнадії;
Нехай же буде й вам за те моя хвала,
Що в вас живі чуття святії.
О, бережіть її, ту чистую любов
До обездоленого люду!
Я задля його жив і кайдани знайшов,
Його й на небі не забуду.
Любіть же ви його, працюйте, бороніть

Від темряви, що душу в'яже.
Довічна любов — то мій вам заповіт,
А та любов вам шлях покаже".